

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1262/2025
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Предраг Стефановић из ..., против туженог Електронски факултет у Нишу, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3359/24 од 18.12.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3359/24 од 18.12.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3359/24 од 18.12.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3440/23 од 08.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд обавезе туженог да му на име накнаде штете исплати износ од 1.495.491,94 динара, са законском затезном каматом од 17.08.2024. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 455.937,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3359/24 од 18.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Нишу П1 3440/23 од 08.07.2024. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре

правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У другом ставу истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011 ...10/23), Врховни суд је одлучио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. овог члана. Предмет правне заштите у овој правној ствари је накнада штете због незакључивања уговора о раду између тужиоца и туженог а након доношења одлуке Сената Универзитета у Нишу САНУ бр. ... од 12.09.2026. године, а везано за продужење радног односа наставника – тужиоцу за школску 2016-2017. годину. До закључења уговора није дошло јер се ни сам тужилац није интересовао и јављао да закључи уговор о продужењу рада а након стицања услова за пензију, па сходно томе је правилно закључио да тужилац нема право на накнаду штете за тај период – разлика између зараде коју би остварио и примања која је имао у том периоду. Побијана пресуда не одступа од судске праксе у погледу исплате разлике између пензије и примања која би тужилац остварио да је био у радном односу и да је закључио уговор, Тужилац се позива на пресуду Врховног касационог суда али иста није заснована на истој чињеничној и правној ситуацији као што је у овом случају. Тужилац незакључењем уговора није стекао правни основ за исплату тражене разлике. Стога не постоји потреба за усаглашавањем судске праксе нити за разматрањем правних питања од општег интереса ни правних питања у интересу равноправности грађана, нити потреба за новим тумачењем права.

Сходно томе је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена, ако је изјављена против пресуде против које се по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3. ЗПП).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање. Правно дејство ове посебне норме искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначене првостепене пресуде, у смислу одредбе члана 403. став 2. тачке 2. ЗПП, имајући у виду да предмет спора није заснивање, постојање нити престанак радног односа.

Тужба у овој правној ствари је поднета 05.02.2019. године. Вредност спора у тужби је опредељена на 1.495.491,94 динара, па како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то произлази да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Суд није туженом признао трошкове одговора на ревизију јер исти по закону није обавезан.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић